

Φ.—'Από αὐτοὺς ἐγέμισε ἡ τῶν Ἑλλήνων πλάσις
καὶ εἶναι ἀναρίθμητοι ὡς ἄμμος τῆς θαλάσσης.
Τοὺς κυνηγᾷ ὁ Στάϊκος μὲ τὸν Κολοκοτρώνη,
ἀλλὰ τὸ κράτος κί' εἰς αὐτοὺς τὸν φόρον του πληρῶνει,
κί' ἂν δὲν φροντίσουν ἄγρηγορα νὰ μᾶς τοὺς ξεπαστρέψουν,
καὶ τῶν νεκρῶν τὰ σάβανα φοβοῦμαι μήπως κλέψουν.

(Ἐνῷ τοιοῦτοι λέγονται ἴσὺν λωποδύτην λόγῳ
στυφρῶνεται τοῦ Φασουλῆ τὸ ψεύτικο ρωλόγι.)

Φ.—Βαβαί, ὦ Πλούτων βασιλεῦ! . . τί διάβολο νὰ κάνω! . .
λωποδουλία καὶ κλοπὴ καὶ κἄτω καὶ ἀπάνω.

Κλέπται ἴσὺν γῆν, ἴσὺν Τάρταρα, κί' ἐντὸς τῶν ὑπο-
[νόμων. . .

βοήθησέ μας, Στάϊκε, μετὰ τῶν Ἀστυνόμων.

ᾠ! μὴ μὲ κλέψετε καὶ σεις, οκταὶ ἀποθαμένων,
καὶ μὲ ἀφήσετε γυμνὸν καὶ τετραχηλισμένον.

(Μητροπολίτης ἐρχεται κοντὰ ἴσὺν Φασουλῆ
κί' ὁ Φασουλῆς μ' εὐλόθειαν τὸ χέρι τοῦ φιλεῖ.)

Φ.—Μητροπολίτη, μ' ἐκλεψαν νεκροὶ σοθάνι φέροι.

Μ.—Εἰρήνη σοί, ὦ τέκνον μου. . . τοὺς κλέψαντας συγχώρει,
κί' εἰπέ μου πότες θὰ γενῆ Μητροπολίτης τώρα;

Φ.—Ὁ θεολόγος Δαμαλᾶς μεγάλη πῆρε φόρα
καὶ δι' αὐτὸν ἀκούονται ποικίλαι διαδόσεις,
κί' ὁ Τραπεζίτης Μαυρουδῆς προβάλλει ἀξιῶσεις,
ἐν τούτοις ἐνδεχόμενον νὰ γίνῃ καὶ ὁ Σγούτας,
κί' ὁ Περικλέτος ἢ κί' ἐγὼ ἢ ἄλλος τσαλαδούτας.
Ἄλλ' ἔμωσ ὁποιος κί' ἂν γενῆ, ἄς ἔχωμεν ὑπ' ὄψει
πῶς ἢ θρησκεία κί' ὑπ' αὐτὸν βεβαίως θὰ προκόψῃ.

(Ἐνῷ τοιαῦτα ἐμίλει μὲ τόνον δυνατὸν
ἐξαίφνης φθάνει ἕμιλος τῶν πάλαι ποιητῶν,
καὶ φασκελόνουν ἅπαντες μὲ ὄψεις ἐνεὰς
τὸν μόνον ἀντιπρόσωπον τῆς νέας γενεᾶς,
καὶ τότε τὸν σαρδώνιον γελῶν ὁ Φασουλῆς
Μονάρχας βλέπει γύρω του κί' ἀρχαίους βασιλεῖς.
Περνᾷ καὶ ὁ Ἀλέξανδρος κί' ὁ μέγας Ναπολέων
καὶ ἡγεμόνες παμπληθεῖς καὶ πληθος βασιλέων,
καθῆνας δὲ τὸν ἐρωτᾷ βραδέως προχωρῶν
τί γίνονται οἱ βασιλεῖς εἰς τοῦτον τὸν καιρὸν).

Φ.—Τί νὰ σᾶς πῶ... οἱ βασιλεῖς πολὺ καλὰ περνοῦν,
καὶ βασιλεύουν κἄποτε χωρὶς νὰ κυβερνοῦν,
γενναίως δὲ τοὺς κόπους τῶν οἱ δοῦλοι ἀνταμείβουν
καὶ τὸ πιπέρ: δι' αὐτοὺς καὶ μὲ τῆ μύτη τρίβουν,
καὶ κύπτει πᾶς ὑπήκοος ἐμπρὸς τῶν τὸν αὐχένα
κί' ἔχουν καὶ μπεχλιθάνηδες μεγάλους σὺν κί' ἐμένα.
Ἄλλὰ ἢ πόζα ἢ πολλὴ ἐκλείπει ὁσημέραι
καὶ σχίζονται περγαμηναὶ καὶ τῶν γενῶν διφθέραι,
καὶ συγγενεύουν μὲ ἀστοὺς προστύχους αἱ πορφύραι,
ὁ δὲ ἀσίχης Βάττεμπεργ μὴ πριμαντόνα πῆρε.
Κί' ἐγὼ, ἂν τύχαινα ποτὲ ἴσὺν κόσμον ἐστεμμένος,
ἐλεύθερος, ἀνύπανδρος, οὐ μὴν καὶ παντρεμένος,
καθόλου δὲν θὰ ἤμουνα σὺν κί' ἄλλους κουτεντῆς
κί' ἢ τὴν Ντουκὲν θὰ ἔπερνα ἢ τὴν γνωστὴν Μαντῆς.

(Τοιαῦτα οὖν τοῦ Φασουλῆ ὀλίγιστα εἰπόντος
ἀκούεται ἀπαίσιος καὶ σμερδαλέος βρόντος,
βριγμοὶ ὀδόντων καὶ τριγμοὶ καὶ ἄγρια φωναὶ
κί' ἀρχίζει γύρω του κἄν κἄν καὶ μπάλος σεντονέ.
Μὰ χώνεται κί' ὁ Φασουλῆς εἰς ὄλον τὸν σωρὸν
καὶ οὔρει μὲ τοὺς βασιλεῖς πυρρήχιον χορὸν,
ὁπότεν ἴσὺν πορθημείον του ὁ Χάρων τὸν τινάζει,
ἐνῷ φρικτὴ τὰ χεῖλη του ἐκφεύγει βλασφημία,
γαυγίζων δὲ ὁ Κέρβερος ἴσὺν Φασουλῆν φωνάζει:
« Ἄπόδος, ὦ κατάρατε, τὰ νόμιμα πορθημεία. »

Ἐμνηστεύθη ποιητῆς
μετὰ κόρης ζηλευτῆς.

Ὁ φίλος Προβελέγγιος ὁ καὶ Ἀριστομένης,
ὁ φάλτης ὁ γλυκύτατος ἐν τοῖς πεφιλημένοις,
ἠρραβωνίσθη κατ' αὐτῆς τὴν Ἀγλαίαν Βλάχου,
τὴν ἀδελφὴν τοῦ πρέσβεως κί' ἐν γράμμασι προμάχου,
ἀξίαν νόμφην ἀληθῶς ἐν πάσῃ περιλήψει
προσφιλεστάτου ποιητοῦ, πετῶντος εἰς τὰ ὕψη.
Καὶ τώρα πᾶ ὁ ποιητῆς πρὸς τὴν μνηστὴν θὰ στρέψῃ
καὶ μοναχὸς δὲν θὰ πετᾷ ἐπάνω εἰς τὰ νέφη.

Πολίτου λεξικὸν
Ἐγκυκλοπαιδικόν.

Καὶ νέα τεύχη λεξικοῦ ἐβγήκαν τώρα τώρα
καὶ ἄλλα ἐτοιμάζονται καὶ ὄλο πέρνει φόρα,
καὶ γίνετε συνδρομηταὶ χωρὶς ἀργοπορίαν,
ἂν θέλετε περὶ παντὸς σωστὴν πληροφορίαν,
διότ' εἰς ὄλους δυνατὰ τὸ λέγομεν καὶ πάλι
πῶς σὺν κί' αὐτὸ τὸ λεξικὸ κανέναν δὲν θὰ βγάλῃ.

Στεφάνου ὁ καὶ κωμικὸς ἐκδίδει φιλοκάλως
δὴ κατωφδιαὶς νόστιμαὶς μὲ γούστο καὶ μὲ χάρι,
τὰς συνιστᾷ δὲ ὁ « Ρωμῆς » ἐνθέρμως καὶ μεγάλως
εἰς τὸ φιλόμυσον κοινὸν νὰ τρέξῃ νὰ τὰς πάρῃ.
Ἡ μὲν Ἀποχαιρετισμός, ἢ δ' Ἐρα.λλὰε καλεῖται,
καὶ τὸ βιβλίον μὴ δραχμὴ καὶ κἄτι θὰ πωλεῖται.

Γεώργης Καραγιαννόπουλος, ἀγαπητὸς Βολιώτης,
ἀνηγορεύθη κατ' αὐτὰς Ἀσκληπιᾶδης πρώτης
μὲ τὰ συγχαρητήρια Καθηγητῶν καὶ φίλων,
κί' ἀρρώστους τώρα δέχεται ἀπὸ τὸ κάθε φύλον.

Εἰς τὸ Καπνοπωλεῖον τοῦ Γεωργίου Κλάρα
κοντὰ εἰς τὰ Χαυτεῖα, ἴσὺν δρόμον Πατησίων,
θὰ εὖρη ὁποιος θέλει περίφημα τσιγάρα,
κατάλληλα πρὸς χρῆσιν πτωχῶν τε καὶ πλουσίων.
Ἐμπρὸς λοιπὸν, ἂν ὄντως ραχάτι ἀγαπᾷς,
νὰ πίνῃς καὶ νὰ λέγῃς « τὴν κλάρα ποῦ τὴν πᾶς; »